

1 SKYRIUS

Čikaga, Ilinojaus valstija, 2016 m. liepos 10 d., sekmadienis

Pilant formaldehidą į mišinį, juo pradviso visas kambarys. Iš pradžių jis negalėjo šio kvapo pakęsti. Tačiau su laiku pamėgo, supratęs, ką jis simbolizuoja amžinybę. Balzamavimo skystis apsaugo nuo irimo. „Kol mirtis mus išskirs“, geriausiu atveju, tebuvo neambicinga sąvoka. Tikra meilė šią ribą turi peržengti.

Tikėdamasis geresnių rezultatų, pridėjo daugiau druskos nei pereitą kartą. Balansas buvo labai subtilus – tai suprato iš savo paties klaidų. Balzamavimo skystis žadėjo amžinybę, tačiau druskos tirpalas suteikė lankstumo.

Gerai santykiai turėjo būti lankstūs.

Už užrakintų durų pasigirdo girgžtelėjimas. Tie garsai – ne-reguliarūs cypčiojimai ir šiugždenimas, susimaišę su skausmingomis merginos dejonėmis – tampė jam nervus. Ji ir vėl mėgino išsilaisvinti. Jos be paliovos judėjo, visą laiką bandydamos nuo jo pasprukti – iš pradžių visos buvo vienodos, bet ji pasikeis – tuo jis tikrai pasirūpins. Nesibaigiantis muistymasis nurims, pasibaigs prislopintas maldavimas ir kimūs klyksmai.

Ji bus rami ir tyli. Ir jie išmoks vienas kitą pamilti.

Jo susikaupimą nutraukė staigus triokštelėjimas. Susinervinęs padėjo druską ir nuėjo prie grotuotų durų. Atsirakinęs jas stumtelėjo. Už jų esantį kambarį užliejo šviesa.

Ji raitydamasi gulėjo ant grindų. Jai pavyko paversti medinę kėdę ant šono, ir ši lūžo. Ji kažkaip išlaisvino kojas ir stūmėsi ant nuogos nugaros, stengdamasi... Padaryti ką? Pasprukti? Niekur

nepaspruksi. Jam darėsi nemalonu nuo jos nuogo kūno raivymosi. Nuo jo ir nuo to prislopinto niurnesio – ji labiau priminė gyvūną nei žmogų. Reikėjo padaryti tam galą.

Priėjo, čiupo ją už rankos ir pastatė ant kojų, nekreipdamas dėmesio į klyksmus. Ji ėmė muistytis ir raivytis.

– Baik, – šiurkščiai paliepė.

Ji neklausė. Vos jai netrenkė, bet sugebėjo prisiversti giliai kvėpuoti ir galiausiai atleido savo tvirtus gniaužtus. Mėlynės ant mirusio kūno lengvai neišsivaikšto, o norėjo, kad ji būtų be kraujosrūvų.

Idealiomis sąlygomis jis būtų norėjęs šią akimirką atidėti. Praeitai merginai prieš transformaciją jis buvo surengęs romantišką vakarienę žvakių šviesoje. Buvo puiku.

Bet nebūtina.

Galėjo palikti ją kambaryje, bet ši galėjo susižeisti, nusibrozinti tobulą pieno baltumo odą, o jis nenorėjo, kad taip atsitiktų.

Tad stumtelėjo ją į savo dirbtuvę ir pasodino ant kėdės. Ji muistėsi, kaire pėda kliudė jo blauzdikaulį. Pėda buvo nuoga, spyris neskausmingas, tačiau tai jį suerzino. Čiupo skalpelį nuo stalo ir įrėmė jai į kairę krūtį, po pat speneliu.

– Jei nesiliausi priešintis, nupjausiu, – labai šaltu balsu ištarė.

Ji akimirksniu susmuko drebdama iš baimės. Paklusnumas jį džiugino – saldi preliudijos akimirka – ir jo širdis ėmė plakti tankiau. Jis jau įsimylėjo.

Atsargiai pakėlė nuo stalo iš anksto pasiruoštą kilpą. Jam patiko virvės tekstūra. Prieš tai naudojo paprastą medvilninę, kuri paliko bjaurią žymę. Trintis sudarkė tobulą odą. Šįkart panauduos universalią sintetinę virvę. Jos paviršius slidus, malonus. Pagalvojo, kad jai ji irgi turėtų patikti.

Jis užmovė kilpą per galvą. Pajutusi, kaip šilkinė virvė užveržia kaklą, ji ir vėl ėmė blaškytis, tačiau priešintis jau buvo per vėlu.

Tai buvo paprasčiausia kilpa su slankiojančiu mazgu, tačiau buvo vienas patobulinimas. Į mazgą jis buvo įkišęs ploną metalinę strypelį. Jis nustūmė mazgą iki pat jos kaklo – stipriai, kad

nejudėtų. Norėjo, kad neliktų daugiau nei viena žymė. Tada paėmė už metalinio strypelio ir ėmė jį sukti pagal laikrodžio rodyklę. Vienas, du, trys pasukimai – kilpa vis labiau ir labiau veržė jai kaklą. Jos draskymasis pasidarė dar įnirtingesnis: viena koja smarkiai spyrė į stalą – tikrai liks mėlynė. Paskutinis pasukimas... Ir gana.

Jos muistymuisi rimstant, ėmė svarstyti, kokią žymę paliks kilpa. Iš pradžių norėjo, kad išvis neliktų jokios žymės. Tačiau dabar ėmė galvoti apie ją kaip apie pirmąją dovaną, nuostabų kaklo vėrinį, žymintį jų sąjungą. Eiliniai žmonės užmaudavo ant piršto žiedą. Nenuostabu, kad vis daugėjo skyrybų.

Judesiams nurimus, jis net virpėjo iš susijaudinimo. Tikrai reikia jos imtis kuo greičiau. Kuo greičiau suleis balzamavo skystį į kūną, tuo šviežesnė ji liks.

Tačiau jį užvaldė geidulys.

Nusprendė, kad iš pradžių geriau truputėlį pasismagins.

2 SKYRIUS

*Deil Sitis, Virdžinijos valstija, 2016 m. liepos 14 d.,
ketvirtadienis*

Zoja Bentli sėdėjo tamsoje, iš gerklės veržėsi klyksmas, pirštai gniaužė antklodę. Jos kūnas nežymiai virpėjo, o širdis daužėsi it pašėlusį. Supratusi, kad yra savo miegamajame, pajuto žymų palengvėjimą. *Tai buvo tik dar vienas košmaras.* Dar prieš užmigdama žinojo, kad jis laukia. Gavus paštu rudą voką, ją visada aplankydavo košmaras.

Ji niršo, kad ja taip paprasta manipuliuoti, kad ji tokia silpna.

Pakėlusį telefoną nuo staliuko prie lovos pasižiūrėjo, kiek valandų. Nuo ryškios ekrano šviesos sumirksėjo, ir akyse pasirodė judantys taškeliai. Dvidešimt viena minutė po keturių. *Po velnių.* Buvo gana anksti, kad galėtų pradėti dieną, užuot bandžiusi apgaulės būdu užmigti. Tai bus septynių kavos puodelių diena, nes su įprastiniais penkiais nepratemp.

Atsistojo ir išsipainiojo iš patalų. Naktį kažkaip sugebėjo kelis kartus antklode apsisukti juosmenį. Mirksėdama įjungė šviesą. Pasižiūrėjusi pro langą išvydo priešais stovintį namą, vis dar skendintį nakties tamsoje. Nedegė nė viename lange. Ji buvo viena pirmųjų atsikėlusių gatvės gyventojų – ne itin pageidautinas pasiekimas. Pažvelgė į sujauktą lovą, ant grindų besimėtančius drabužius, ant lovos staliuko suverstas knygas. Chaosas tiek jos galvoje, tiek aplinkui ją.

Zoja, atidaryk duris. Juk amžinai čia nestovėsiu, Zoja. Ir tas kike-nimas žmogaus, kurį apsėdęs troškimas.

Ji sudrebėjo ir papurtė galvą. Juk jai trisdešimt treji, po velnių. Ji jau nebe vaikas. Kada prisiminimai paleis ją iš savo nelaisvės?

Greičiausiai niekados. Praeitį sugebėjo giliai suleisti šaknis. Kas jau kas, o ji tai turėjo puikiai žinoti. Kiek skirtingos patirtys pakeitė ir amžiams sužalojo jos tiriamuosius?

Nušlepsėjo į vonią, paskui save nusimesdama marškinėlius ir kelnaites. Dušo vanduo nuskaidrino mintis, padėjo atsikratyti paskutinių miego gijų. Šampūno buteliukas buvo tuščias. Įpylė į jį truputį vandens, kad praskalautų likučius, tačiau nieko neišėjo. Šį triuką jau buvo išmėginusi vakar – ir prieš tris dienas. Jei nori šampūno, teks nusipirkti. Ji dar truputį pastovėjo po vandeniu, mėgaudamasi jo glamonėmis. Atsigaivinusį išlindo iš dušo galvodama: „Įrašyti šampūną į pirkinių sąrašą. Įrašyti šampūną į pirkinių sąrašą.“ Perrausė ant grindų besimėtančius drabužius, tačiau nerado nieko, ką norėtų apsigyventi. Atsidariusi spintą išsirinko mėlynus marškinus ir juodas kelnės, kuriuos ir apsigyventi. *Įrašyti šampūną į pirkinių sąrašą.* Nekantriai perbraukė šukomis savo kaštoninius plaukus, kol iššukavo didžiausius kaltūnus. *Įrašyti šampūną į pirkinių sąrašą.*

Patraukė į virtuvę ir įjungė šviesą. Akys įsmigo į virtuvės karalių – kavos aparatą. Priėjusi pasimė greta stovintį indelį su malta kolumbietiška kava. Kavos niekad netrūkdavo – tik jau ne po 2011 m. vasaros krizės. Į aparatą įdėjo du filtrus, kad kava išeitų stipresnė. Kad pratemptų rytą, jai reikėjo agresyvaus kofeino šoko. Ant filtrų ji įbėrė kalnelį maltos kavos, o tada dar šiek tiek. Užpylė vandens ir įjungė aparatą, stebėdama nuostabų į kavinuką kapsinčios kavos reginį.

Belaukdama gyvybės eliksyro priėjo prie pirkinių sąrašo, kabančio ant šaldytuvo durų, ir įsistebeilijo į jį. Reikėjo kažką įrašyti. Galiausiai užrašė „tualetinio popieriaus“. Su juo neprasausi – tualetinio popieriaus jai nuolat stigdavo. Sugrįžusi prie aparato įsipylė kavos į savo mėgstamiausią, nors ir nuskeltą baltą puodelį, ignoruodama daugybę nenaudojamų puodukų, stovinčių lentynoje. Jie buvo netinkami naudoti, nes buvo per

dideli arba per maži, turintys per storą briauną arba nepatogią ašelę. Kavos puodukų gėdos panteonas.

Giliai traukdama aromatą gėrė kavą. Stovėdama prie aparato tiesiog gėrė ir mėgavosi, kaip kava atgaivina jos kūną, kol ištuštino puodelį.

Vienas. Liko dar šeši.

Rudasis vokas gulėjo ant medinio virtuvės stalo, o iš jo kyšojo pilka medžiaga. Padėjo jį ten vakar vakare, lyg bandydama sau įrodyti, kad jai tas pats, kad jai vienodai.

Dabar, ankstyvo ryto tamsoje, toks poelgis atrodė kvailai. Paėmė voką ir patraukė į namuose įrengtą darbo kabinetą, kur stovėjo jos stalas. Sukaupusi drąsą atidarė apatinį stalo stalčių – tą, kurį visą laiką laikydavo uždarytą.

Jame gulėjo panašių vokų šūsnis. Sulamdžiusi įgrūdo į ją naujaisią voką ir užtrenkė stalčių. Pasijuto geriau. Į virtuvę sugrįžo kiek lengvesniu žingsniu.

Košmaro gniaužtai atsileido, ir ji suprato, kad nori valgyti. Štai vienas iš ankstyvo kėlimosi privalumų – ji turėjo pakankamai laiko pasigaminti pusryčius. Į keptuvę įmušė du kiaušinius ir pačirškino, tada į skrudintuvą įmetė porą riekučių duonos. Nusprendė, kad nusipelnė ir šaukšto tepamojo sūrio. Šypsodamasi švelniai perkėlė kiaušinius iš keptuvės į lėkštę. Abu tryniai išliko nepažeisti. Tikras Zojos Bentli pasiekimas. Supjaustė skrebučius trikampiais, tada pamirkė vieną riekelę į trynį ir atsikando.

Fantastika. Ir kaip paprastas kiaušinis gali būti toks skanus? Tik šie pusryčiai niekaip negalėjo apsieiti be puodelio kavos. Ji įsipylė dar vieną.

Du.

Ji vėl užmetė akį į telefoną. Penkios trisdešimt. Į darbą dar vis tiek per anksti. Tačiau mintis, kad teks likti šiame tyliame bute vienai su stalčiuje tykančiu voku, nebuvo maloni.

Jei man teks išlaužti šitas duris, Zoja, tu pasigailėsi.

Velniop. Ji galės užsiimti popierizmu. Viršininkė Mankuzo apsidžiaugs.

Nusileido laiptais žemyn ir atsisėdo į vyšninę „Ford Fiestą“. Užkūrė variklį, užsimetė Taylor Swift „Red“ ir prasuko iki dainos „All Too Well“. Nedidelės mašinos interjerą užpildė Taylor balsas ir gitara, raminantys Zojos nervus. Visada žinojo, kad su Taylor pasaulis atrodo gražesnis.

Deil Sičio gatvės buvo beveik tuščios. Dangus vis dar buvo tamsus, o sodriai mėlynas atspalvis pranašavo artėjančią aušrą. Važiuodama Deilo bulvaru Zoja mėgavosi tylą. Galbūt jai reikėtų kiekvieną dieną keltis taip anksti. Visas pasaulis priklausė jai. Tik jai ir tam šunsnukiui sunkvežimio vairuotojui, užlindusiam į priekį ir verčiančiam ją sumažinti greitį. Taylor gabalas susimaišė su Zojos svaidomais keiksmiais, kurių ji negailėjo piktai spausdama signalą. Sunkvežimio vairuotojas padidino greitį.

Pasiekusi I-95, patraukė pietų kryptimi, o Taylor tuo tarpu perėjo prie dainos „22“. Zoja nuspaudė akceleratorių, padidindama greitį. Ji pasigarsino muziką ir ėmė dainuoti drauge, lengvai kinkuodama galva į džiugų dainos ritmą. Vienaip ar kitaip, gyvenimas buvo visai neblogas. Nusprendė, atvykusi į darbą, pasidaryti trečią puodelį kavos. Su trimis puodeliais turėtų pratempti iki pietų. Ji įsuko į Fulerio kelią, orientuodamasi pagal ženklus, rodančius Kvantiko kryptį.

Pasistatė mašiną beveik tuščioje stovėjimo aikštelėje: aplinkui stovėjo tik keli automobiliai. Pora žingsnių, prie įėjimo parodomas pažymėjimas, du laiptų maršai, ir ji jau savo kabinete. Aukšte tvyranti tylą kėlė šiokį tokį nerimą. FTB Elgesio analizės padalinys tikrai nebuvo triukšminga vieta net ir gerokai įdienojus, tačiau paprastai girdėdavosi, kaip koridoriuje kalbasi agentai arba už durų kartais nukaukši skubūs žingsniai. Šiandien buvo visiškai tylu, išskyrus oro kondicionieriaus ūžimą. Ji prisėdo prie kompiuterio, psichologiškai ruošdamasi savaitės ataskaitai, kurios, ji neabejojo, vos atvykusi pareikalaus Mankuzo. Zoja privalėjo kiekvieną pirmadienį pateikti savaitės ataskaitą, kurioje būtų pereitos savaitės darbų santrauka. Paprastai ją paruošdavo einamąjį penktadienį, nors tuo metu Mankuzo jau grasindavo išsiųsti ją atgal į Bostoną. Tačiau šiandien viskas

bus kitaip. Bent kartą paruoš ataskaitą ketvirtadienį, pavėlavusi tik tris dienas, išsivaduodama nuo šio biurokratinio košmaro iki kitos savaitės. Zoja šyptelėjo ir ėmė ją spausdinti.

Iš miegų ją ištraukė telefono skambutis. Išsiblaškiusi pažvelgė į monitorių, kuriame degė pavadinimas-našlaitis „Savaitės ataskaita, 2016 m. liepos 4–8 d.“ ir daugiau nė vieno žodžio. Greičiausiai užmigo galvodama, nuo ko pradėti. Laikrodys dešiniajame apatiniame ekrano kampe rodė 9:12 ryto. Še tau ir atsikelk anksti. Ji pakėlė ragelį pasukdama kaklą, kad nuramintų įsimetusį skausmą:

– Elgesio analizės padalinys, Bentli klauso.

– Zoja, – pasigirdo Makuzo balsas. – Labas rytas. Gal gali užsukti į mano kabinetą? Noriu tau ką parodyti.

– Žinoma. Jau einu.

Padalinio viršininkės kabinetas buvo tame pačiame koridoriuje, už ketverių durų. Bronzinė lentelė ant durų skelbė „Padalinio viršininkė Kristina Mankuzo“. Zoja pasibeldė į duris, ir Mankuzo nedelsiant pakvietė užėiti.

Zoja atsisėdo į lankytojo kėdę, esančią priešais stalą. Mankuzo sėdėjo kitoje stalo pusėje, pasisukusi šonu. Stipriai susitelkusi stebėjo akvariumą, stovintį priešais galinę sieną. Ji buvo išpūdingos išvaizdos moteris: rusva oda atrodė lygi ir beveik nepaliesta laiko, juodi plaukai surišti, juose matėsi sidabriškai baltos gijos. Ji buvo pasisukusi šonu, tad apgamėlis prie lūpų žiūrėjo teisiai į Zoją.

Zoja sužiuro į viršininkės dėmesį prikausčiusį objektą. Akvariumo interjeras dažnai keisdavosi, pagal Mankuzo užgaidas. Šiuo metu jis atrodė kaip tankus miškas: vandens augalai dažė vandenį žalia ir turkio spalvomis. Geltonų, oranžinių ir violetinių žuvų guoteliai lėtai perplaukdavo tai šen, tai ten.

– Kažkas atsitiko žuvytėms? – pasiteiravo Zoja.

– Belinda šiandien prislėgta, – burbtelėjo Makuzo. – Manau, pyksta, kad Timotis plaukioja su Rebeka ir Džasmina.

– Na... Gal Timotis tiesiog norėjo nuo jos pailsėti, – pasiūlė mintį Zoja.

– Timotis yra šunsnukis.

– Supratau... E, norėjai su manimi pasimatyti?

Mankuzo pasuko kėdę ir atsigręžė į Zoją:

– Pažįsti Lajonėlį Gudviną, analitiką?

– Jis visą laiką skundžiasi, kad visi vagia jo maistą.

– Jis priklauso „Serijinių greitkelio žmogžudysčių iniciatyvai“.

Zojai teko valandėlę pagalvoti, kad prisimintų, kas tai yra. Per pastaruosius dešimtį metų palei valstijas jungianti greitkelį nusi-driekė nerimą keliantis moterų lavonų pėdsakas. FTB analitikai aptiko tam tikrų žmogžudysčių panašumų. Aukos daugiausia buvo prostitutės arba narkomanės, o įtariamųjų daugumą sudarė tolimųjų reisų sunkvežimių vairuotojai. Norėdamas nustatyti tam tikrus dėsningumus tarp įtariamųjų, FTB įsteigė „Serijinių greitkelio žmogžudysčių iniciatyvą“. Jie nusprendė ieškoti panašių nusikaltimų per ViCAP*, o tada pabandyti sulyginti juos su įtariamųjų maršrutais ir chronologija.

– Aišku, – linktelėdama atsakė Zoja.

– Jis mano, kad atrado dėsningumą, ir nustatė grupę galimų įtariamųjų, kuriai ji pritaikė.

– Puiku, – tarė Zoja. – Ką norėtum, kad aš...

– Tą grupę sudaro du šimtai septyniolika vairuotojų.

– A.

Mankuzo atidarė stalčių, ištraukė storą segtuvą ir nutrenkė ant stalo.

– Ar čia įtariamieji? – paklausė Zoja.

– Oi, ne, – atsakė Mankuzo. – Čia tik nusikaltimų bylos iš įvairių dalyvaujančių policijos padalinių, – ji ištraukė dar du segtuvus ir uždėjo juos ant pirmojo. – Čia įtariamieji.

– Nori, kad susiaurinčiau ratą? – paklausė Zoja.

* ViCAP (angl. *Violent Criminal Apprehension Program*) – smurtinių nusikaltimų FTB duomenų bazė.

– Prašyčiau, – Mankuzo šyptelėjo. – Jei ateinančios savaitės gale pateiktum man dešimties įtariamųjų sąrašą, būtų puiku.

Zoja linktelėjo, jausdama kylantį jaudulį. Tai pirmasis realus nusikaltėlio portreto kūrimas nuo to laiko, kai ji prisijungė prie Elgesio analizės padalinio. Susiaurinti 217 įtariamųjų iki 10 per mėnesį jau būtų sudėtinga. Ar ji sugebės tai padaryti per savaitę?

Sugebės. Juk tai ji mokėjo geriausiai.

– O savaitės ataskaita... Gal jau turi? – pasidomėjo Mankuzo jau atšiauresniu balsu. – Turėjai pateikti ją...

– Beveik baigiau, – atsakė Zoja. – Beliko pridėti keletą baigiamųjų pastabų.

– Atsiųsk iki pietų.

Zoja linktelėjo ir pakilo. Pasiėmė tris segtuvus ir išėjo iš Mankuzo kabineto. Žengdama link savo kabineto ji jau vartė viršutinį segtuvą. Pirmajame puslapyje buvo nusikaltimo ataskaita – aprašomas devyniolikos metų merginos lavonas, aptiktas griovyje, Misūryje, palei I-70 greitkelį. Ji buvo nuoga ir sumušta keliose vietose, ant kaklo matyti kandimo žymių. Zoja jau norėjo versti kitą puslapį, kai atsitrenkė į vyriškį. Segtuvai susmigo jam į pilvą, ir jis iš nuostabos išleido „uuuuf“.

Jis buvo aukštas, plačių pečių, tankiais juodais plaukais. Akys rudos ir gilios, besislepiančios po storais, tamsiais antakiais. Priminė suaugusį pasipūtusį vaikigalį, gaunantį stipendiją už žaidimą koledžo futbolo komandoje. Susiėmęs ranka pilvą, jis puse lūpų šyptelėjo. Zoją jis iškart suerzino, lyg būtų kaltas dėl susidūrimo.

– Atleisk, – tarė ji, pasilenkdama ir pakeldama ant grindų nukritusius segtuvus.

– Niekto tokio, – atsakė jis ir pritūpė padėti.

Ji pagriebė paskutinį segtuvą nuo grindų, kol jis nespėjo prie jo prisiliesti.

– Susirinkau – ačiū.

– Matau, – stodamasis plačiai nusišypsojo. – Manau, kad mes dar nepažįstami. Aš esu Teitumas Grėjus.

– Supratau, – išsiblaškiusi ištarė Zoja, bandydama susitvarkyti rankose laikomus segtuvus.

– O tu turi vardą, ar man prireiks aukščiausio apsaugos leidimo, kad jį sužinočiau? – paklausė Teitumas.

– Aš Zoja, – atsakė ji. – Zoja Bentli.